

ע"פ 28888/09/17 - מוסטפא אבו רומי נגד הוועדה המחוזית לתכנון ובנייה - מחוז צפון

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

עפ"א 28888-09-17 אבו רומי נ' הוועדה המחוזית לתכנון ובנייה - מחוז צפון
תיק חיצוני:
בפני כבוד השופטת רונית בש
המערער מוסטפא אבו רומי
נגד
המשיבה הוועדה המחוזית לתכנון ובנייה - מחוז צפון

פסק דין

1. ערעור על החלטת בית משפט השלום בעכו, כב' השופט עמית רוזינס (להלן: בית משפט קמא) שניתנה בהעדר הצדדים, ביום 7.9.17 בתיק בב"נ 48783-08-17 (להלן: החלטת בית משפט קמא או ההחלטה), ובמסגרתה דחה בית משפט קמא על הסף את בקשת המערער לביטול צו הריסה מנהלי (להלן: הצו או צו ההריסה המנהלי), אשר הוגשה מכוח סעיף 238א(ז)(1) לחוק התכנון והבניה, תשכ"ה-1965 (להלן: חוק התכנון והבניה). צו ההריסה המנהלי שניתן ביום 20.8.17, חל על בנייה במקרקעין, הידועים כגוש 18590 חלקה 100 (להלן: המקרקעין). מדובר בבנייה על המקרקעין של מבנה קשיח וגג מחומר קל בשטח של כ-70 מ"ר, וכן של מבנה מקונסטרוקציית מתכת עם גג של פח/אסכורית, אשר נבנה על גבי ריצפת בטון וקורות בטון, בשטח של כ-423 מ"ר (להלן: הבניין). הצו הודבק ביום 21/8/17 על קיר חיצוני של הבניין.

רקע והחלטת בית משפט קמא

2. ביום 24.8.17 הגיש המערער בפני בית משפט קמא בקשה לביטול צו ההריסה המנהלי (להלן: הבקשה הראשונה). לאחר שעיין בבקשה, סבר בית משפט קמא כי הבקשה לוקה בפגמים מהותיים וחסרה יסודות אלמנטריים, המאפשרים להתייחס אליה ולדון בה לגופה, לרבות חוסר התייחסות כלשהי לזיקה של המערער למקרקעין או לבניין, והורה למערער בהחלטה מיום 31.8.17, לתקן את הבקשה, אחרת זו תידחה על הסף, ללא דיון.

3. ביום 3.9.17 הגיש המערער בפני בית משפט קמא בקשה מתוקנת (להלן: הבקשה המתוקנת), במסגרתה ריפא חלק מהפגמים שנפלו בבקשה הראשונה בעניין זיהוי הצו שביטולו מבוקש והגורם שנתן את הצו, אך הותיר את הבקשה חסרה פרטים יסודיים, לרבות היעדר התייחסות לזכותו במקרקעין או בבניין, חוסר התייחסות למועד האחרון לביצוע הצו, למועד בו נודע לו דבר קיום הצו ולנסיבות בהן נודע לו, וכן להליכים מנהליים ושיפוטיים שהתקיימו לגבי הבנייה. לפני משורת הדין, הורה בית משפט קמא למערער, בהחלטתו מיום 4.9.17, להגיש בקשה מתוקנת בשנית, בהתאם לאמור בתקנה 2 לתקנות התכנון והבניה (סדרי דין בעניין צו הריסה מינהלי), תש"ע-2010 (להלן: התקנות),

שאם לא כן תידחה, לפי תקנה 6 לתקנות, הבקשה על הסף, ללא דיון.

4. ביום 5.9.17 הגיש המערער בקשה מתוקנת בשנית(להלן: הבקשה המתוקנת בשנית). במסגרת הבקשה הנ"ל ריפא המערער חלק מהפגמים, ובאשר לזיקתו למקרקעין, ציין המערער בבקשתו המתוקנת בשנית כהאי לישנא: "המבקש הינו אחד מהאנשים, הרואה עצמו נפגע מהצו ולו רק לאור היותו, כאמור לעיל, מוסלמי תושב הישוב תמרה, שאינו יודע לקרוא ולכתוב עברית וכן הינו דובר עברית ברמה בסיסית ביותר".

5. בהחלטה קבע בית משפט קמא, כי זיקתו הנטענת של המערער למקרקעין, איננה בגדר "זכות במקרקעין", כמשמעותה בחוק התכנון והבנייה, ובד בבד הורה, כאמור, על דחיית הבקשה על הסף, זאת בהתבסס על סעיפים 2 ו-6 לתקנות. כן נקבע בהחלטה כי המערער לא הביא נימוקים לדון בבקשה למרות אי קיום הוראות התקנות.

6. בית משפט קמא ציין בהחלטה: "והנה המבקש, על אף שניתנו לו שלוש הזדמנויות לתקן את בקשתו, לא רק שלא הביא ראיות, אלא אף איננו טוען לקיומה של "זכות במקרקעין". על כן, אין הוא יכול להיחשב כ"מי שרואה עצמו נפגע על ידי הצו", **ואין לו זכות לעתור לביטולו של הצו**".

7. בית משפט קמא הבהיר בהחלטתו, כי לא נעלמה מעיניו טענת המערער, לפיה הוא שומר לעצמו את הזכות להוסיף טענות במסגרת של דיון, אך הוסיף וקבע כי למערער אין "זכות" שכזו. הוטעם לעניין זה, כי בהחלטה מיום 4.9.17 נקבע, כי בהתאם לטופס שבתוספת הראשונה, יש לרשום בבקשה את הנימוקים לביטול הצו כשמטרת הוראה זו, להציג בפני בית המשפט ובפני המשיבה את מכלול הטענות בבקשה, כדי לאפשר קיום דיון מהיר וממצה, תוך פרק זמן קצר ביותר, בהתאם לרוח התקנות, המחייבות הגשת הבקשה תוך 3 ימים מיום שנודע למבקש בדבר מתן הצו, וקיום דיון בבקשה תוך 7 ימים מיום הגשתה. צוין בהחלטה, כי הובהרה למערער כוונתו של בית משפט קמא לדון בבקשה בדיון אחד, וכי אין מקום לדיון בנימוקים לביטול הצו שלא נרשמו בבקשה, אלא בנסיבות חריגות ומנימוקים מיוחדים שיצדיקו לעשות כן, וכן כי אם ברצונו של המערער להעלות טענות שלא נרשמו בבקשה, עליו לתקן את הבקשה בהתאם, ולפרט את כל נימוקי הבקשה, כולל ביסוס הפרטים בתצהיר. בסיכומו של דבר, דחה, כאמור, בית משפט קמא על הסף את בקשת המערער לביטול הצו.

נימוקי הערעור

8. בפתח הודעת הערעור מציין המערער, כי בית משפט קמא דחה את הבקשה, מבלי לקיים דיון ומבלי שניתנה תגובה מטעם המשיבה לבקשה. בנקודה זו מפנה המערער לפסק דין שניתן על-ידי בערעור בתיק עפ"א 8249-04-17, לפיו הוריתי על השבת הדיון בבקשה לביטול צו הריסה מנהלי לפתחה של הערכאה הדיונית, משלא התקיים דיון בבקשה, במעמד הצדדים, ואף לא נתקבלה תגובת המשיבה לבקשה. כבר כאן אציין כי אין הנדון דומה לראיה, שכן בענייננו לא עלה בידי המערער שהעלה בבקשתו טענות כלליות וסתמיות, להצביע על זיקתו למקרקעין מושא הצו, זאת

כפי שיובהר להלן.

9. המערער טוען, כי הבקשה הראשונה הוגשה בדחיפות מפאת העובדה שהצו נקבע לביצוע בתום 24 שעות. המערער מוסיף, כי בשל טעות סופר נכתב בשגגה בבקשה, כי המשיבה היא הוועדה לתכנון ובניה "שפלת הגליל" ולא הוועדה המחוזית צפון, וכן נכתב בשגגה כי הצו נחתם ביום 20.8.17 ולא ביום 10.8.17. לפיכך, ונוכח החלטת בית משפט קמא, הוגשה ביום 3.7.17 הבקשה המתוקנת ובמסגרתה תוקנו זהות המשיבה וכן מועד החתימה על הצו. המערער שב על טענתו, לפיה הוא שומר לעצמו את הזכות להוסיף ולטעון טענות נוספות לאחר קבלת המסמכים עליהם נסמך הצו, אשר לא צורפו לצו שהודבק, דבר שפגע, לדידו, ביכולתו להתגונן.

10. לטענת המערער, בהחלטתו מיום 4.9.17 קבע בית משפט קמא כי למערער לא קמה הזכות להוסיף ולטעון טענות נוספות לאחר קבלת המסמכים, וכן כי הוספת נימוקים עומדת בניגוד לאמור בתקנות, זאת מבלי לתת הדעת לעובדה שהמשיבה לא צירפה את המסמכים לצו.

11. בהתאם להחלטת בית משפט קמא, הגיש המערער ביום 5.9.17 בקשה מתוקנת בשנית, ובמסגרתה פרט, לשיטתו, את כל הטענות והנימוקים לקבלת הבקשה, תוך ששב על בקשתו להוסיף ולטעון טענות נוספות לאחר קבלת המסמכים מידי המשיבה.

12. לטענת המערער, טעה בית משפט קמא עת שקבע, כי על אף שניתנו למערער שלוש הזדמנויות לתקן את בקשתו, לא רק שלא הוצגו על ידו ראיות, אלא אף לא נטען לקיומה של "זכות במקרקעין" ועל כן אין הוא יכול להיחשב כ"מי שרואה עצמו נפגע על ידי הצו", ומשכך לא עומדת לו הזכות לעתור לביטולו. כמו כן, טוען המערער כי טעה בית משפט קמא עת שקבע, כי לא עומדת לו "זכות" להוסיף טענות במסגרת הדיון.

13. המערער מוסיף וטוען, כי לא היה מקום לדחות את בקשתו ומציין, כי הלכה היא שלא רק הטעמים הנקובים מפורשות בסעיף 238 א לחוק התכנון והבנייה מצדיקים, במקרים מתאימים, את ביטולו של צו הריסה מנהלי. כן נטען, כי טרם הוצאת הצו על ידי המשיבה, לא קוימה חובת ההיוועצות. עוד מציין המערער, כי מעצם העובדה שהצו והתצהיר נכתבו בשפה העברית, והוא כמוסלמי תושב טמרה, אינו יודע קרוא וכתוב בעברית, הרי שנגרמה לו עוולה ע"י המשיבה בהדבקת הצו במקרקעין בטמרה בשפה העברית וקמה לו, לפיכך, "זכות במקרקעין".

14. בסיכומו של דבר, עותר המערער כי בית המשפט יקבל את הערעור ויורה על השבת התיק לשמיעה מחדש בפני בית משפט קמא, תוך מתן צו המורה על עיכוב ביצוע צו הריסה המנהלי.

טיעוני באי כוח הצדדים בדיון

15. ב"כ המערער חזר בדיון בפניו על האמור בהודעת הערעור, תוך שהוסיף וטען כי קיבל מבא כוח המשיבה את

החומר שעמד בבסיס הוצאת צו ההריסה המנהלי, וכי כיום עומדות למערער טענות רבות נוספות אותן הוא מעוניין להעלות במסגרת של דיון בפני בימ"ש קמא. ב"כ המערער טען כי תיקן את בקשת המערער לביטול צו ההריסה המנהלי, בדיוק כפי שהורה לו בימ"ש קמא, אולם הבקשה נדחתה לפני שהמערער קיבל את יומו בבית המשפט. כן נטען, כי בית המשפט העליון הכיר בכך שבמקרה מתאים יוכל אדם להיכנס להגדרת מי ש"רואה עצמו נפגע", בהיותו מוסלמי שאינו יודע קרוא וכתוב, בישוב מוסלמי בו הוצא צו ההריסה המנהלי בשפה העברית. בנקודה זו יוער, כי ב"כ המערער תמך את דבריו הנ"ל בהחלטת בית המשפט העליון שניתנה ברע"פ 3916/17 ראפע מחמוד נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה - שפלת הגליל (15/05/2017) (להלן: עניין ראפע). דא עקא, בעניין ראפע נטען לגבי פגם בהוצאת צו הריסה מנהלי אך מפאת העובדה שהצו הוצא בשפה העברית, זאת ביישוב בו מרבית התושבים הם ערבים שאינם דוברים עברית, כמו גם אותו מבקש. בית המשפט העליון דחה בעניין ראפע את בקשת המבקש למתן רשות ערעור, תוך שקבע כי בהעדר מקור חובה שבדין להוציא את הצו גם בשפה העברית ובהינתן העובדה שמדובר בתקיפה עקיפה של מעשה מנהלי, הרי שאין מדובר במקרה חריג, המצדיק מתן רשות לערער. יודגש כי בעניין ראפע לא נדונה שאלת הזיקה למקרקעין של אותו מבקש, מה גם שבקשתו למתן רשות ערעור נדחתה. עוד הוסיף ב"כ המערער וטען, כי לא קוימה במקרה שבפנינו זכות היועצות, שכן לא התייעצו עם הגוף הרלוונטי. לפיכך, ביקש ב"כ המערער לקבל את הערעור בתיק זה ולהשיב את הדיון בבקשה לביטול צו ההריסה המנהלי, לפתחו של בימ"ש קמא.

16. מנגד, ביקש ב"כ המשיבה לדחות את ערעורו של המערער, תוך שטען כי לא נפלה כל טעות בהחלטת בימ"ש קמא, אשר נתן למערער, פעם אחר פעם, הזדמנות לתקן את בקשתו לתיקון צו ההריסה המנהלי, אולם הוא לא עשה כן. ב"כ המשיבה טען כי מדובר במי שהגיש בקשה להיתר בהתייחס לאותם מקרקעין, אשר נדחתה ע"י הוועדה המקומית לתכנון ובניה וכן נדחה ערר שהוגש לוועדה המחוזית, ולאחר מכן נדחתה גם עתירה שהוגשה בבית משפט זה, בפני כב' השופט סוקול. צוין ע"י ב"כ המשיבה, כי אין סיכוי שיתאפשר למערער לבנות באותם מקרקעין בשל הקמתו של כביש 6, אולם אף על פי כן ביצע המערער עבודות בנייה באותם מקרקעין. בנקודה זו טען ב"כ המערער כי מדבריו הנ"ל של ב"כ המשיבה, כמו גם מהחומר שהועבר לעיונו, ניתן ללמוד, כי מדובר בבנייה שכבר הסתיימה ואוכלסה, ולכן לשיטתו, לא ניתן היה להוציא את צו ההריסה המנהלי.

17. ב"כ המשיבה טען כי מעבר לכך שהמערער לא הצביעה על זיקה למקרקעין, הרי שבקשתו היא סתמית ולא עומדת בדרישת התקנות. ב"כ המשיבה הפנה לתיקון 116 לחוק התכנון והבנייה שעתידי בקרוב להיכנס לתוקף, וטען כי תיקון זה מחמיר את התנאים לביטולו של צו הריסה מנהלי. בסיכומו של דבר, שב וביקש ב"כ המשיבה לדחות את הערעור.

דיון והכרעה

18. אקדים אחרית לראשית ואומר כי דינו של הערעור בתיק זה להידחות שכן לא נפל פגם בהחלטת בית משפט קמא, אשר דחתה על הסף את בקשת המערער לביטול צו ההריסה המנהלי. בית משפט קמא, לפני משורת הדין, אפשר למערער לתקן מספר פעמים את בקשתו לביטול צו ההריסה המנהלי, וחרף זאת לא עלה בידי המערער להצביע על זכותו במקרקעין. אין ללמוד בדבר זיקתו של המערער למקרקעין מטענתו, כי הוא רואה עצמו נפגע מהצו בעברית שהודבק, יחד עם תצהיר בעברית, במקרקעין בטמרה, זאת נוכח היותו מוסלמי תושב אותו ישוב שאינו יודע קרוא וכתוב

בעברית, ודובר שפה זו ברמה בסיסית ביותר.

19. המחוקק קבע בסעיף 238א(ז)(1) לחוק התכנון והבניה, כי: "הרואה עצמו נפגע ע"י צו הריסה מנהלי רשאי לבקש מבית המשפט את ביטולו...". הזכות לבקש את ביטולו של צו הריסה מנהלי, לפי הסעיף הנ"ל נתונה אך לבעל זכויות כדין במקרקעין, כפי שעולה מהחלטת בית המשפט העליון שניתנה מפי כב' השופט א' א' לוי ברע"פ 8877/09 אלנברי נ' יו"ר הוועדה מרחב רמלה (5.11.09):

"סוגיה אחת היא מבין הטענות שפורש המבקש בעתירתו ולה השלכה על ענינם של אחרים זולתו - כלום עומדת לו, לאדם, זכותו להשיג בפני ערכאה שיפוטית על צו הריסה מנהלי שהוא נמענו, אף אם לא הוכיח את זכותו במקרקעין נושא הצו? אלא שסוגיה זו אינה חדשה עמנו, ואין היא שונה מהותית ממקרים אחרים בהם נשללה ממי שאינו יכול להוכיח כי הוא מחזיק כדין במקרקעין הזכות לעתור לביטולו של הצו. כתב על כך השופט א' רובינשטיין: "הניתן לומר שיפלוש אדם לנכס, או אף יקבל 'רשות' שלא כדין מן המחזיק, יבנה שלא כדין, ואחר כך יבוא אל הרשויות, כשאלה מבקשות להרוס, ויאמר 'אשרי, רואה אני את עצמי נפגע' לפי סעיף 238א'(ז) [לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965] לעניין זה 'רואה עצמו נפגע' משמעו, בעל זכויות כדין אשר רואה עצמו נפגע - זכויות כאלה יכול שיהיו - למשל - של בעלי קרקע, חוכרים ושוכרים, בעלי נכס שכן שנכס שלהם עלול להיפגע מהריסה וכיוצא בזה" [ע"פ 3249/05 בר יוסף נ' יושב-ראש הוועדה המקומית לתכנון לבניה פתח תקווה (לא פורסם, 17.4.05)]. אין זה מעלה ואין זה מוריד אם שמו של אותו אדם טבוע בצו כנמענו, או שהצו מכונן לשונו כלפי כולי-עלמא. שהרי, זכותו של אדם להתנגד לצו הריסה אינה צומחת מעצם ישיבתו במקרקעין או שימושו בהם, כי אם ממעמדו כמחזיק בהם כדין (רע"פ 7253/08 אלטורי נ' יושב-ראש הוועדה המקומית לתכנון ובניה במחוז הדרום (לא פורסם, 24.8.08); רע"פ 6829/09 טחאן נ' יושב-ראש הוועדה המקומית לתכנון ובניה ירושלים (לא פורסם, 6.9.09))."

20. ומהתם להכא:

זכותו של המערער להתנגד לצו הריסה המנהלי, אינה יכולה לצמוח מכך שהוא מוסלמי תושב תמרה, שאינו יודע לקרוא ולכתוב את השפה העברית, אותה הוא דובר ברמה בסיסית ביותר. אפיונו הנ"ל של המערער, בצד העובדה שהצו בעברית ניתן לגבי מקרקעין ביישוב תמרה, אינם יכולים ללמד על זיקתו של המערער לאותם מקרקעין. אין מקום לקבל את טענת המערער, כי בנסיבות אלו, הדבקת צו בשפה העברית בלבד, מהווה משום "זכות במקרקעין" של המערער, אך משום שנגרמה לו עוולה ע"י המשיבה, בהיותו מי שאינו יודע לקרוא וכתוב בעברית. כאן אביא את דבריו הבאים של בית המשפט העליון, כפי שנאמרו בעניין ראפע הנ"ל:

"בענייננו, קבע בית משפט השלום, לאחר שמיעת העדויות ובחינת כלל הראיות שהוגשו לו, כי לא נמצא כל פגם בהוצאת צו הריסה, ולא התקיימו התנאים המצדיקים את ביטולו של הצו. זאת, בין היתר, משום שבמקרה דנן לא נפגעו זכויות היסוד של המבקש, כתוצאה מהוצאת הצו בשפה העברית בלבד, שכן המבקש הגיש בקשה לביטולו של הצו מספר ימים לאחר הוצאתו. בנוסף, קבע בית המשפט המחוזי, כי המבקש לא עמד בנטל המוטל עליו, להצביע על קיומה של חובה בדיון להוציא את צו הריסה גם בשפה הערבית. במסקנה זו, לא מצאתי מקום להתערב. כמו כן, מקובלים עלי דברי בית

המשפט המחוזי, לפיהם כאשר מדובר בתקיפה עקיפה של תוקפו של צו הריסה מנהלי, הרי ש"גם אם נפל בהחלטה פגם המצדיק את ביטול ההחלטה בדרך של תקיפה ישירה, לא בהכרח יצדיק הפגם תוצאה של ביטול ההחלטה גם בדרך של תקיפה עקיפה" (רע"פ 4398/99 הראל נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 637 (2000)). בנסיבות אלו, בהיעדר מקור חובה שבדין להוציא את צו ההריסה גם בשפה הערבית, ובהינתן העובדה כי מדובר בתקיפה עקיפה של מעשה מנהלי - סבורני כי אין מדובר במקרה חריג, המצדיק את התערבותה של ערכאה משפטית בהוצאתו של צו ההריסה המנהלי, לא כל שכן "בגלגול שלישי".

21. הנה כי כן, לא קיימת חובה שבדין להוצאת צו ההריסה המנהלי גם בשפה הערבית, מה גם שהמערער הגיש ימים ספורים בלבד לאחר מתן הצו, את הבקשה לביטולו. לפיכך, לא נהיר כלל כיצד נגרמה עוולה מהותית למערער אם זה הגיש, באמצעות עורך דין, את הבקשה לביטולו של הצו מספר ימים לאחר הוצאתו. לפיכך, המערער אינו יכול להתבסס על כך שהצו הודבק במקרקעין בטמרה בשפה העברית, ואילו הוא, כמוסלמי תושב אותו ישוב, שולט אך בשפה הערבית, כטעם המלמד על עוולה של ממש שנגרמה לו, מה גם שאין בטענתו זו של המערער כדי להצביע, כאמור, על זיקתו למקרקעין.

22. משלא הצביע המערער, חרף העובדה שניתנה לו האפשרות לתקן מספר פעמים את בקשתו, על זיקתו למקרקעין ועל זכותו בהם, הרי שצדק בימ"ש קמא עת שדחה על הסף את בקשת המערער לביטול צו ההריסה המנהלי, מה גם שאף בקשת המערער המתוקנת בשנית לא נימקה ולא פירטה כלל את הטענות המצדיקות, לדידו של המערער, את ביטולו של הצו.

23. תקנה 6 לתקנות קובעת מפורשות כי בית המשפט לא ידון בבקשה שלא מתקיימים בה כל התנאים הקבועים בתקנות, אלא מימוקים מיוחדים שיירשמו. סעיף 2 לתקנות מורה, כי בקשה לביטולו של צו הריסה מנהלי תוגש לפי הטופס שבתוספת הראשונה, ולפיו יש לציין בבקשה את זכותו של המבקש במקרקעין נושא הצו ואף לרשום את הנימוקים לביטול הצו. דא עקא, שהמערער לא הצביע, כאמור, על זכותו במקרקעין, ואף לא הציג כל נימוקים שיצדיקו דיון בבקשתו חרף אי קיום הוראות התקנות, המחייבות את הגשת הבקשה תוך 3 ימים מיום שנודע למבקש בדבר מתן הצו וקיום דיון בבקשה תוך 7 ימים מיום הגשתה. כל זאת, כדי לקיים את תכליתו של צו ההריסה המנהלי ועל מנת לא לפגוע באפקטיביות של אכיפת דיני התכנון והבנייה באמצעות צווים מנהליים. כאן יפים דבריו הבאים של בית המשפט העליון ברע"פ 1288/04 נימר נ' יו"ר הוועדה המקומית לתכנון ובניה ירושלים (09/03/2004):

"תכליתו של צו הריסה מנהלי הוא סילוק בניה בלתי חוקית מעל פני השטח "על אתר וכדי למנוע קביעת עובדות" (ראו: ר"ע 273/86 פרץ נ' יו"ר הוועדה המקומית לתכנון ובניה, פ"ד מ(29) 445, 447). כמו כן, צו הריסה מנהלי הוא אחד האמצעים החשובים לאכיפתם היעילה של דיני התכנון והבניה (ראו: רע"פ 5635/93 הוועדה המקומית לתכנון ולבניה תל אביב-יפו נ' עורקבי, פ"ד מח(2) 397, 404; רע"פ 5738/00 סלאמה נ' יו"ר הוועדה המחוזית לתכנון ובניה בירושלים (לא פורסם)). משום כך, משניתן צו הריסה כדיון, נודעת חשיבות מרובה לביצועו במסגרת המועד הקבוע לביצוע (ראו: רע"פ 6034/99 לימור כהן נ' יו"ר הוועדה המקומית לתכנון, פ"ד נד(1) 438, 447-446).

24. נוכח כל האמור לעיל, הרי שצדק בית משפט קמא בדחותו על הסף את בקשת המערער לביטול צו ההריסה המנהלי. סיכומו של דבר, דין ערעורו של המערער להידחות, ואני מורה כן.

המשיבה רשאית לבצע את צו ההריסה המנהלי שעיכוב ביצועו מבוטל, זאת תוך 30 יום מיום קבלת פסק הדין.

המזכירות תמציא בהקדם העתק מפסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, י"ב תשרי תשע"ח, 02 אוקטובר 2017, בהעדר הצדדים.